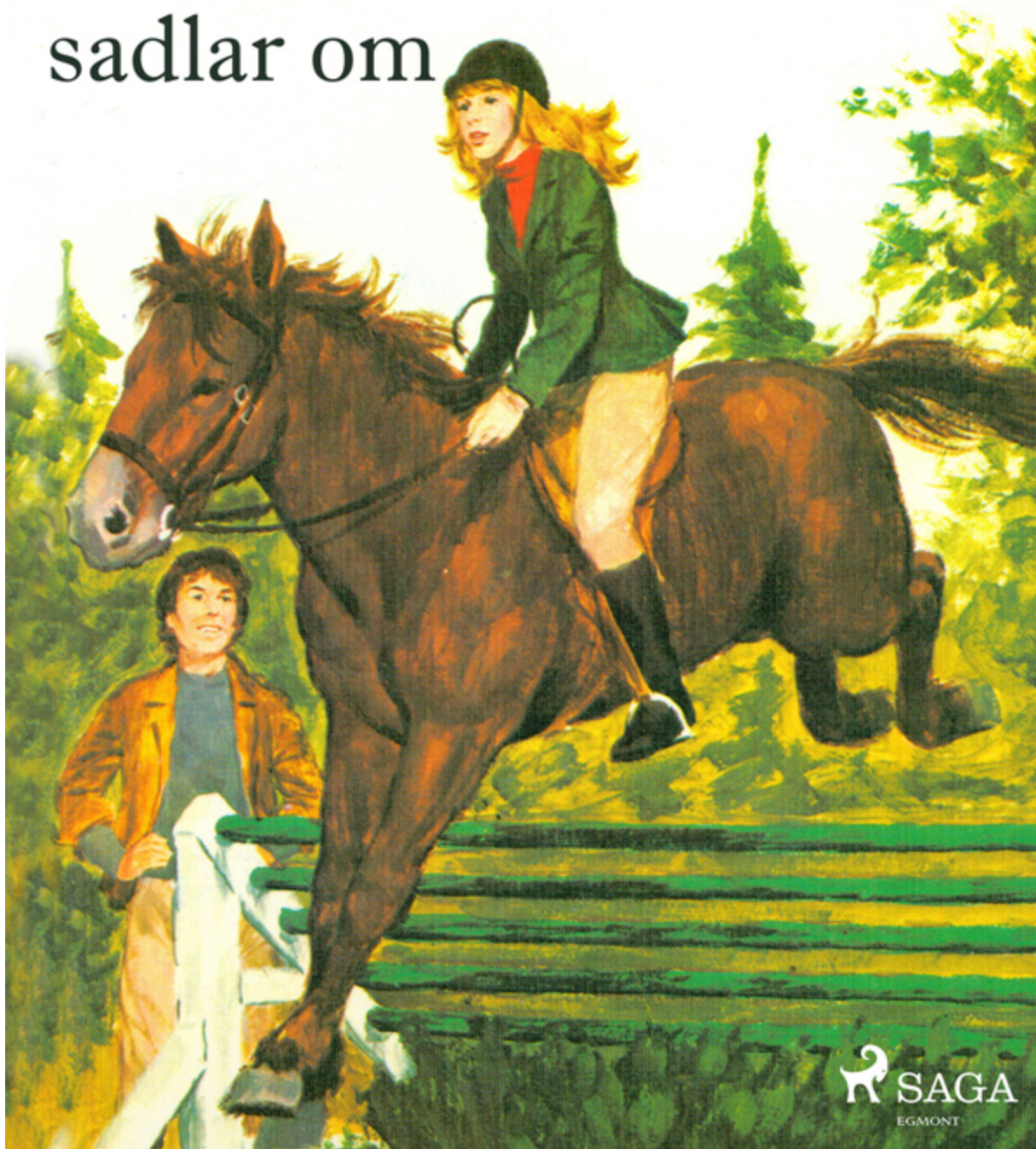

Lisbeth Pahnke
Britta och Silver
sadlar om

Lisbeth Pahnke
Britta och Silver
sadlar om

LISBETH PAHNKE

Britta och Silver sadlar om

SAGA EGMONT

Britta och Silver sadlar om

Copyright © 1976, 2018 Lisbeth Pahnke och Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711520598

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

Farväl till Billy

Vi stod alla tysta kvar på stallbacken och såg långt efter den stora hästtransportbussen, som sakta vaggade bort längs grusvägen från ridskolan.

"Det är väl typiskt", sa jag till slut, när ingen annan sa något. "Och Billy som var den enda ponnyn i hela stallet som det var roligt att jobba med – förutom Silver förstås ...

"Ingen har kastat av mig så många gånger som Billy", sa Anita, en av hästskötartjejerna, "men ändå tycker jag att det är jättetråkigt att han är såld. Han var så personlig på något vis. Britta, klubben kunde väl ha köpt Billy, så hade vi fått ha honom kvar här på ridskolan."

"Tycker jag med", sa jag och hackade frånvarande med ena stöveln mot en sten så att sporren plötsligt small av i två bitar.

"Sjutton också, nu måste jag skaffa nya sporrar! Men Hasse och Thomas säger att klubben inte har råd att köpa några hästar just nu. Vi får se hur det ser ut i klubbkassan efter hösttävlingarna säger dom – men då är det ju för sent att köpa Billy förstås!"

Missmodig släntrade jag in i stallet med hästskötargänget i hälarna. Det retade mig att jag hade haft sönder sporren, men det betydde ändå ingenting mot att Billy just hade åkt. Åh Billy! Busig såg han ut med sin

roliga skäckfärg och sin tuffa uppsyn under den rufsiga pannluggen, och busig var han, slängde av alla ungar och hoppade ut över alla stängsel, men åh vad jag skulle sakna honom! Han hoppade så jättebra, och han hade varit så – så *spännande* på något vis. Personlig och kul och snäll i stallet. De flesta på ridskolan gillade honom fast han slängde av dem, och några av de större flickorna hade lärt sig att klara av honom riktigt bra.

”Typiskt att Martin skulle tröttna på att ha egen häst”, sa Pinglan. ”Om det hade varit jag som haft Billy ...!”

”Nu finns det bara Skarpis och Kurre att rida på, när man växer ur småponnyerna”, sa Anita med en suck. ”Och dom är inte hälften så kul som Billy. Om man inte vill rida på dom där läskiga fullbloden förstås ...”

”Dom är väl inte läskiga”, protesterade jag.

”Jo, det är dom – om man är van vid gotlandsruss, så ... Organdie är så känslig så känslig så man vågar knappt ta i henne, och Lord Peter är tuff och slänger alltid av i galoppen hur beredd man än är och Mikene lägger öronen bakåt och sparkar i boxväggen, när man ska sadla henne, det är jätteläskigt ...”

”Billy var en sån bra mittemellanhäst, förstår du”, försökte Pinglan förklara. ”Det är ett sånt jättekliv från russ till fullblod. Jag känner flera stycken som tänker sluta rida när dom blir för stora för Lilleman och Sessan och dom.”

Pinglan hade rätt. Det här med hästarna var ett problem, som jag i den första entusiasmen inför mitt ridlärarjobb inte hade funderat så mycket över. Sanningen var den att det behövdes flera hästar till ridskolan, både större ponnyer och lämpliga stora hästar, och jag visste faktiskt inte vad man kunde göra åt det, så länge vår lilla ridklubb

saknade pengar och de hästar som användes i ridskolan var en mer eller mindre brokig samling av privathästar.

"Nu har vi fixat varmvatten åt dig!" sa Thomas, som just kom ut från sadelkammaren, ridklädd och med Lord Peters sadel och träns i famnen, och visade på varmvattenberedaren på väggen bredvid den gamla kallvattenkranen.

"Så du slipper spola leriga hästben med iskallt vatten i höst ..."

"Tack", sa jag automatiskt och tänkte fortfarande på Billy. "Det blir jättefint."

Hasse höll på att göra iordning Organdie. Han tittade ut över boxkanten och sa:

"Du kan flytta över Lilleman till ditt stall om du vill, ifall Silver är orolig nu när Billy är borta."

"*Får* jag det? Jag tänkte just fråga ... Det skulle vara toppen! Silver klättrar på väggarna därinne, han håller på att riva ner hela stallet!"

"Jag kan göra det", erbjöd sig Anita, som var Lillemans skötare, och kilade iväg. Jag gick i förväg ut tvärsöver stallbacken till mitt stall, som låg på gaveln till stugan där jag bodde. Det var litet och mysigt, där fanns bara två boxar, och det var mycket lugnare där än i ridskolestallet. Ja, just för tillfället var det kanske en lätt överdrift att säga att det var lugnt! Silver, min vackra welshponny, var ensam därinne och det hördes långt ut på stallbacken hur han levde om. Silver saknade Billy han också, Billy som varit hans kompis i boxen bredvid, och det tänkte han tydligen låta hela omgivningen veta!

Jag hörde hur han stod och slog hårt och irriterat med ena framhoven mot boxdörren, så att det dundrade i plankorna. Silver tyckte inte alls om att bli lämnad ensam i

stallet. Det var bra att han skulle få Lilleman till sällskap, tänkte jag. Silver och Lilleman hade stått i samma stall förr, när Silver bara var ett år gammal, en yr och bråkig unghingst. Man skulle kunna tro att han fortfarande var hingst och ung och bråkig, så som han gick på därinne, och inte en stadgad – nåja! – vallack med åtskilliga års erfarenhet av livet.

Där kom Anita med Lilleman, ett svart gotlandsruss med trinda former och världens framåtanda fastän han började bli gammal och var ganska stelbent bak. Jag öppnade stalldörren och släppte in dem. Silver slutade tvärt med sitt bankande, kastade snabbt med huvudet och gnäggade överraskat. Hans mörka ögon lyste. Så vacker han var när han spetsade öronen och tittade på oss över boxkanten. Anita lät Lilleman gå fram till Silvers box så att de båda ponnyerna kunde nosa på varann. Där stod de med krumma spända halsar och andades häftigt, "bläste" på varann tills en av dem skrek till och slängde ut ett framben. Efter det övergick de till att helt vänskapligt nafsas och smånypas.

"Så fina dom är tillsammans!" sa Anita och ledde in en motvillig Lilleman i Billys box. "En alldeles vit och en alldeles svart."

"Dom kommer att trivas bra ihop", sa jag belåten. "Det blir nästan som förr, när Silver var liten, fast då stod dom i varsin spilta, och Silver var nästan alltid lös på morgonen för han trasslade sig jämt ur grimman och vände upp och ner på hela stallet."

"Det är väl typiskt ponnyer", sa Anita med ett skratt och gav Lilleman en vänlig klatsch på den runda bakdelen, innan hon stängde boxdörren om honom. "Dom hittar alltid på nånting."

Jag kastade en blick på klockan.

"Bäst jag skyndar mig och rider nu innan Lasse kommer. Jag ska be honom skjutsa in mig till stan, måste köpa nya sporrar."

Jag såg med avsmak på min slitna gamla ridhjälm och fortsatte, medan jag plockade fram ryktborste och skrapa ur Silvers stalllåda: "Egentligen borde jag köpa en ny kruka också. Titta bara på den här, det är så att man skäms för att visa sig i den. Ingen knopp, rosetten på sned och på väg att trilla av, sammeten är grön av ålder (den *har* varit svart en gång!) och alldeles avskavd här framme vid skärmen, och resårbandet blir längre och längre för varje gång det råkar regna."

"Köp en sån där ny modell med mjuk skärm och hakband av läder med riktigt spänne", föreslog Anita. "Kicki har en sån, dom verkar jättebra – men dyra."

"Jag vet", sa jag med en suck. "Och jag vet också hur det är varje gång man kommer in i den där hästaffären. Det luktar så gott av nytt läder och man vill köpa allt man ser ..."

Med långa energiska tag ryktade jag Silver som hade lugnat ner sig helt nu och stod och plockade i sig några höstrån från golvet. Om det var Billy eller Lilleman som stod i boxen bredvid tycktes inte bekymra honom, bara han slapp vara ensam. Så enkelt var det för honom – själv skulle jag sakna Billy länge.

Egentligen hade jag ingen större lust att rida, kände jag när jag ledde ut Silver och satt upp utanför stallet. Jag visste inte riktigt varför. Allting på hela ridskolan verkade så tråkigt nu när Billy hade åkt, och jag hade inte lust med nånting.

Silver var inte överdrivet road av dressyr fastän han var ganska duktig, och jag kunde tänka mig roligare saker just

då än att sitta och jobba honom därnere på sandplanen – utan sporrar – samtidigt som Thomas och Hasse höll till där med sina fullblod. Men det var bara att hålla igång ändå, för jag hade anmält Silver och Ann, min hästskötarflicka, till en ponnyfälttävlan om några veckor.

I ett optimistiskt ögonblick hade vi anmält Lillebror och Tim och Tom också, ridskolans bruna små gotlandsruss. Hoppade gjorde de för det mesta rätt så villigt och glatt (fast ibland sprang de på sidan eller vägrade) – men dressyren! Har man inga problem så skaffar man sig, tänkte jag och undrade modstulet hur jag nånsin hade kunnat vara tokig nog att tro att någon av de där tre skulle kunna trassla sig igenom ett helt dressyrprogram med äran i behåll.

Jag önskade att klubben ville satsa på vettiga stora ponnyer – men det var ett sorgligt faktum att ingen av de vuxna i klubben intresserade sig särskilt mycket för ponnyer över huvud taget. Bara jag, och jag hade inte kunnat göra något för att få de andra att inse att Billy borde vara kvar i klubben. Billy var över en och fyrtio, en rejäl ponny som hoppade bra – även om han var i busigaste laget.

Jag började mjuka upp Silver i trav på stora bågar ute på sandplanen, men jag kände att det var en typiskt dum dag, och jag hade svårt att koncentrera mig. Då och då sneglade jag bort mot paddocken där Hasse och Thomas satt och jobbade sina tävlingshästar – och kände mig utanför. Hasses nervösa fuxsto Organdie gick i lugn kort galopp och tuggade mjukt på bettet så att fradgan droppade om munnen på henne. Bara Hasse kunde få henne så avspänd. Hasse höll på att göra en storhoppare av den f.d. löphästen, och han lade ner allt sitt tålamod och kunnande på detta.

Där red han nu med vinden som rufsade till hans mörka hår, utan ridhjälm som vanligt. Den enda gången jag sett honom med hjälm var på det där gamla urklippet då han vunnit SM i fälttävlan, och det var för en massa år sedan.

Thomas red inte med hjälm han heller (typiskt killar, alltså!) och han hade då anledning, för Lord Peter kunde vara en buse av värsta slag, den svarta lilla tuffingen. Men när han använde sin energi på rätt sätt var han en hopphäst med enorm förmåga. Det var bara i ridskolan som han sprallade till och roade sig med att singla av ungarna. Thomas och Lord Peter hade tävlat hela sommaren i södra Sverige och jag hade läst i tidningarna om deras framgångar, och Kicki, Thomas' tjej som rådde om det tredje fullblodet på ridskolan, Mikene, hade berättat en hel del. Thomas själv sa inte så mycket – han tillhörde det blonda blåögda och tystlåtna släktet ...

”Vad är det med dig idag då? Du rider ju inte, du sitter bara och drömmer!”

Jag kände mig avslöjad. Där kom Lasse släntrande över sandplanen på sitt vanliga lite nonchalanta sätt med hundarna i släptåg. Jag hade inte ens märkt när hans bil svängde in på stallbacken, så jag antar att han hade rätt i att jag satt och drömde.

”Äsch, ingenting fungerar idag. Och Billy har just åkt”, sa jag och hoppade av Silver. Lasses schäfertik Golden svansade vänligt runt mig och Skuffen tjöt av glädje och försökte hoppa upp i mitt knä.

”Ner med dig, tokiga hund!” sa jag skrattande och klappade om honom. ”Han blir mer och mer lik sin mamma, tycker du inte?”

Vi tittade på hundarna, två gyllenbruna schäfrar med svarta ryggar, yviga svansar och samma snälla vänliga